

Siðsøga

Óli Jacobsen

Krígssøgan 4. partur

MALMBERG VAR Á VEG TIL BOTNS, TÁ HENDI UNDRID!

Malmberg Simonsen kundi eins væl druknað við Tór 2. Hann slapp kortini við lívinum

Malmberg var ein kendur maður sum bussførari vestur í Vágum. Vit finga mangt prátið báðir og gjørdust eisini væl. Hansara søga frá Tór 2 var væl kend, men meðan hann enn var uppá tað besta, greiddi hann mær frá sínum sjólívi í síni heild. Tað kann vera hóskandi í sambandi minnisdagarnar fyri 2. heimsbardaga at lýsa hansara søgu, um tá tá hann á undrunarsaman hátt slapp undan tí, sum tyktist at verða tann vissi deyðin.

Malmberg greiðir frá:

Í 1939 var Jens á Reyni saman við øðrum í ferð við at tekna partapening til Tór 2. Her var ein kjansur at seta eina aktiu í fyrri at sleppa við trolara. Men pengar vóru eingir, so okkurt mátti gerast. Tá helt elsti beiggi mín, Mourits,

Herborg og Malmberg. Tey vóru trúlovað, tá ið Herborg var so nær at missa dreingin sum hugsast kann

fyrri, at hann skuldi fara til D. Danielsen, tann kendi læraran og sambandsmannin, at læna mær fyrri aktiuna. Hann kundi fáa peningin aftur, tá avrokningin kom. DD lat hesar pengarnar uppá mítt blanka andlit.

D.D. var ófórur soleiðis. Hann lænti pengar til fleiri. Soleiðis fekk eg eitt partabræv uppá kr. 500 í Tórfelagnum. Hetta var tætt við eini ársinntøku hjá fiskimanni tá í tíðini og var eisini stórus partur av ársløn hjá lærara.

Lagnutúrurin

Vit vóru heimkomnir við Tór 2, áðrenn heimsbardagin brast á í september 1939. Báturin fór til ísfisk, men tá var eg ikki við. Tað skuldu vera færri mans við á ísfiskaveiðu. Men í 1941 fór eg við. Vit fiskaðu undir Íslandi og seldu í Bretlandi.

kundi vera báðumegin frá. Eg hugdi aftureftir og sá tornið á einum kavbáti. Helt, at eg skuldi fara upp á brúnna. Eg lænti kikaran og kikaði. Jú, tað var ein kavbátur. Eg segði frá tí, eg sá. Men so fór eg fram í lugarið, og har vóru menninir staddir.

Seinasti sangur hjá Jens Christian

Tað kann kunnu øll ímynda sær, at tað hevur ikki verið stuttligt at bíða eftir deyðanum. Hetta var veruliga støðan. Vit vistu, hvat ið kundi henda. Tað kendist ein slík órógv á monnum. Men eg tørnaði kortini inn og sovnaði. So tá tað var gingin ein tíð, einir tveir tímar, so hoyrdu vit okkurt og eg tørni út. Tað ljóðaði sum ein motorur. Tá var tað ein torpedo, sum varð skotin eftir okkum. Hon rakti ikki og fór framvið.

Vit vistu, at ein rotta var umborð. Hon man eisini hava følt sær okkurt, tí nú kom hon knappliga inn í lugarið og rann millum beinini á monnunum. Men hon fekk frið.

Av monnunum minnst eg Rasmus Joensen, ein eldri eiðismann. Hann lá í koyggjuni og las í Bibliuni. Hann var komin við fyrri sonin, Poul í Skorini. Honum varð greitt varð frá í seinasta parti.

Tá kom hann, sum hevði útkikk á stýrhústakinum niður í lugarið. Hetta var Jens Christian Hammer úr Söldarfirði. Tað var nú um 5-tíðina seinnapartin. Jens Christian tók hina føroysku heimamissónssangbókina, blaðaði upp og fór at syngja: "Jesus navnið aldri bliknar, slítist ei av tíðartonn". Hann sang sangin at enda. Tá ið hann lat bókina aftur - eg síggi hann fyrri mær enn, hóast tað eru meira enn 60 ár síðani - legði hann bókina inn á hillina aftur, tá brast! Tað var, sum alt fór í knús, so sum skottið niður í lugarið. Báturin rullaði á bakborð, og tá hann so aftur rullaði á stýriborð, fór hann at søkka. So skjótt gekk alt fyrri seg. Helst er allur botnurin farin undan skipinum. Eg stóð á dúrkinum og datt.

Jens Christian Hammer gjørdist 27 ár. Hansara endaði lívið við einum sang